

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Het verhaal van Zoetje en Zonnetje

Er was eens een prachtig land waarin alles mooi was. Alle bomen, bloemen, vogels en dieren waren zo mooi als je je kunt voorstellen; en dat gold ook voor de winkels, de huizen en de paleizen. Natuurlijk waren alle kleine meisjes en jongens ook mooi; maar dat is overal zo. Maar of het nu kwam door de schoonheid van zijn koninkrijk, of door zijn koninklijke geboorte, niemand weet het, maar de koning was buitengewoon bezorgd en ongelukkig.

'Ik kan niets luidruchtigs verdragen,' zei hij. "Lawaai is zo vervelend." Dus toen de babyprinses hilde, stuurde hij haar weg naar het land van een andere koning, om te worden opgevoed in een dorp waar niemand ooit van had gehoord, zodat haar koninklijke vader niet gestoord zou worden. En toen hij hoorde dat de koningin, zijn vrouw, achter haar aan was gegaan, trok hij nauwelijks zijn koninklijke wenkbrauwen op. 'Ze lachte toch te veel,' merkte hij peinzend op.

Het paleis werd met de dag stiller. Het was de bedienden verboden hoge hakken te dragen omdat die zo'n kletterend geluid maakten op de marmeren vloeren. Elke hoveling wiens laarzen kraakten, werd onmiddellijk verbannen, en als iemand hoestte, werd hij onthoofd; maar het klimaat was zo warm dat dit zelden gebeurde.

Naarmate de tijd verstreek, begon iedereen aan het hof te fluisteren, zodat ze de koning niet zouden irriteren en uiteindelijk werd het de gewoonte om zo min mogelijk te praten. De koning was zeer tevreden.

"Iedereen kan praten," zei hij; "maar het is een teken van grote verfijning om te zwijgen." De koning zelf praatte natuurlijk wanneer hij daar zin in had.

De stilte van het paleis verspreidde zich al snel over het land. Er werden wetten gemaakt om de mensen te verbieden kippen, varkens, koeien of iets anders dat lawaai maakte te houden; en de kinderen werd bevolen nooit te lachen, nooit te huilen en nooit ruzie te maken, zodat alles stil was als de koning door het land reed.

Maar dit was niet alles; de vogels schrokken zo van de stilte dat ze stopten met zingen en de bladeren aan de bomen stopten met ritselen als de wind blies; en zelfs de kikkers en de padden schrokken van de heesheid van hun eigen stemmen en kwaakten niet meer, wat het meest opmerkelijke was dat ooit is gebeurd, want er is heel wat voor nodig om een kikker of een pad ervan te overtuigen dat zijn stem niet charmant is. Het enige geluid dat de stilte verbrak was het zo nu en dan zoemen van bijen, want de koning stond de mensen nog steeds toe om bijen te houden als ze dat wilden. "Bijen zijn niet luidruchtig," zei hij. 'Ze grommen, blaffen of kwaken niet. Ik kan het verdragen om naar het zoemen van bijen te luisteren.' Maar zelfs de bijen zoemden niet zo veel als bijen normaal doen; omdat de zon al snel beseftte dat niemand lachte als hij op zijn best scheen, dus verdween hij woedend achter een wolk en bleef daar jaren en jaren en jaren; en bijen kunnen niet

zonder zonneschijn. Zo werd het land elk jaar minder mooi en somberder.

Maar het dorp zonder naam in het land van de andere koning, waar de kleine prinses werd opgevoed, was een heel ander soort plaats. Het was vol gelukkige mensen, die zoveel lawaai maakten als ze wilden, en lachten als ze blij waren, en huilden als ze verdrietig waren, en zich nergens druk om maakten. En de kippen renden met de kinderen de huisjes in en uit, en de vogels zongen het hele jaar door, en de zon hield nooit op met schijnen. Het was het vrolijkste land dat je je kunt voorstellen, want niemand bemoeide zich met iemand anders, en de koning maakte helemaal geen wetten, en de enige straf die er bestond was voor mopperen. Iedereen was blij en vrolijk.

Klein Zonnetje, de prinses, groeide op zonder te weten dat ze een prinses was en niemand anders wist dat ze een prinses was en zelfs de koningin was bijna vergeten dat ze de vrouw van een koning was. Ze woonden in het kleinste huisje van allemaal. Ze hadden haar Zonnetje genoemd omdat ze recht in de zon kon kijken zonder te knippen en het was zo'n goede naam voor haar dat ze nooit anders werd genoemd.

Op een mooie dag zat Zonnetje rechtop in de chocoladeboom en luisterde naar een van de verhalen die Zoetje, de zoon van de tuinman, haar zo graag vertelde; en Zoetje, lag op het gras beneden en probeerde de chocoladedruppels op te vangen die ze naar beneden gooide.

'Waarom lijken al je verhalen zoveel op elkaar, Zoetje?' vroeg Zonnetje de prinses. 'Waarom gaat de prins altijd

de wereld in om een prinses te zoeken? Waarom zou de prinses voor de verandering niet de prins gaan zoeken? Ik wou dat ik een prinses was; ik zou meteen morgen op pad gaan. Wat leuk!

Ze lachte haar allergelukkigste lach en vond een extra grote chocoladedruppel en gooide die in zijn mond. Zoetje lachte zo goed als iedereen kon lachen met een chocoladedruppel in zijn mond, en probeerde een antwoord op haar vraag te bedenken. Zoetje was ook niet zijn echte naam, maar het was de naam die ze hem hadden gegeven omdat hij de taal van de bijen kende, zoals eigenlijk elke echte zoon van een tuinman zou moeten.

'Misschien kloppen de verhalen niet,' zei hij. 'Ik vertel ze je alleen zoals ik ze van de bijen heb gehoord. Of misschien wilde geen van die prinsessen ooit de wereld in trekken om iemand te vinden.'

"Of misschien," voegde Zonnetje eraan toe, "zijn ze net gevonden voordat ze tijd hadden om zelf naar een prins te zoeken. Denk je dat dat het was? Hoe dan ook, ik wil niet wachten op een prins, want prinsen komen nooit deze kant op. Dus ik ga de wereld in om mijn eigen geluk te zoeken, en ik zal nu meteen vertrekken!"

Terwijl ze sprak, sprong ze uit de chocoladeboom en danste ze om Zoetje heen, terwijl ze opgewonden in haar handen klapte. Zoetje was niet verrast, want niemand was ooit ergens verbaasd over in dat land, maar hij was wel een beetje verdrietig.

"En ik zal de eerste prins die ik ontmoet vragen of hij met mij mee terug wil komen," vervolgde Zonnetje; 'Net zoals de prinsen altijd aan de prinsessen in de verhalen

vragen. Hij zal toch niet weten dat ik geen prinses ben? En dat vertel je hem toch niet, Zoetje?'

"Nee, dat doe ik niet" zei Zoetje een beetje verdrietig. 'Op een dag kom ik terug, als ik mijn prins heb gevonden, en dan zul jij mijn tuinman zijn,' vervolgde ze. "Je vindt het toch niet erg dat ik zonder jou wegga?" "De prinsen in de verhalen gingen altijd alleen," antwoordde Zoetje.

Dus zo ging prinses Zonnetje de wereld in, zonder te weten dat ze een prinses was. En natuurlijk miste iedereen in het dorp haar; maar de koningin, haar moeder en Zoetje, de zoon van de tuinman, misten haar het meest. Voordat ze ging, leerde Zoetje haar een lied dat ze moest zingen als ze ooit in de problemen zou komen; en dit was het lied: - "Vrienden van Zoetje, Kom naar Zonnetje; Suizend, zoemend, Stilte roert, Zonlicht vervaagt; Vrienden van Zoetje, Vlieg naar Zonnetje!" En dit lied leerde ze uit haar hoofd voordat ze op weg ging.

Ze reisde vele dagen zonder ook maar iets avontuurlijks te beleven. Het was zo'n verrukkelijk land dat iedereen blij was haar te zien, en ze had nooit moeite om genoeg te eten te krijgen, ze hoefde alleen maar te glimlachen en dat was alles wat ze moest betalen. Maar op een dag, terwijl ze door een bos liep, kwam er plotseling een grote verandering over alles. Elk geluid verstomde en de vogels stopten met zingen en de wind stopte met spelen met de bladeren; er was nergens geritsel of beweging en de zon was achter een wolk verdwenen. In haar hele korte leven had de kleine prinses nog nooit de zon achter een wolk zien verdwijnen en ze had zin om

te huilen. Hoe verder ze ging, hoe donkerder en somberder het werd, en uiteindelijk hield ze het geen minuut meer uit; dus ging ze langs de kant van de weg zitten en hilde.

'Je moet ophouden met dat lawaai, anders word je verbannen', zei een stem.

Zonnetje was zo verbaasd dat ze meteen stopte met huilen en opkeek om een kleine oude man met een witte baard naar haar te zien staren. Het was een heel verdrietig uitziende kleine man, en zijn mondhoeken waren naar beneden getrokken alsof hij zijn hele leven op het punt stond te huilen, maar nog nooit helemaal was ingestort.

"Waarom moet ik stoppen?" vroeg Zonnetje. "Als je je ongelukkig voelt, moet je huilen, toch?"

"Nee, nee, nee," zei de droevige kleine man op een toon van diepe somberheid. "Ik ben altijd ongelukkig, maar ik huil nooit. Het hele land is ongelukkig, maar niemand mag huilen. Als je huilt, moet je weggaan."

"Wat een raar land!" riep Zonnetje, en ze begon meteen te lachen om de gekheid ervan.

"Doe dat niet!" zei de kleine man. 'Als je geluiden blijft maken, word je onthoofd. Waarom kun je niet stil zijn? Je kunt alles doen wat je wilt, als je het maar rustig doet.'

"Ik mag niet lachen?" riep Zonnetje uit. "Wat heeft het voor zin om je gelukkig te voelen als je niet kunt lachen?"

"Het heeft geen zin," zei de droevige kleine man.

"Niemand is gelukkig in dit land. Niemand is ooit gelukkig geweest sinds de koning betoverd werd en de zon woedend vertrok, en dat was zestien jaar geleden. Niemand zal ooit weer gelukkig zijn, tenzij de betovering wordt verbroken; en de betovering kan niet gebroken worden totdat een prinses van koninklijk bloed deze kant op komt, zonder te weten dat ze een prinses is."

"Hoe absurd!" zei Zonnetje. "Alsof een prinses een prinses zou kunnen zijn zonder te weten dat ze een prinses is!"

"Waarom niet?" vroeg het verdrietige mannetje. Hij had zo lang alleen in het donkere, stille bos gewoond dat hij het gesprek vermoeiend begon te vinden.

"Oh, want er is muziek en vlaggen en feesten en banketten en gejuich en prinses en heel veel plezier, overal waar een prinses is," antwoordde Zonnetje. Het droevige mannetje zag er droeviger uit dan voorheen.

'Dan zal de betovering nooit verbroken worden', zei hij; "want al dat lawaai zou meteen worden gestopt. Als je uitgepraat bent, kun je maar beter gaan, anders worden we allebei verbannen; en ik raad je aan die klompen van je uit te doen, tenzij je in de gevangenis wilt. Maar vertel me eerst of je recht in de zon kunt kijken zonder te knippen."

Die vraag stelde hij altijd aan elk meisje dat hij ontmoette, voor het geval ze een prinses zou zijn; want hij was eigenlijk een heel wijs mannetje, ondanks zijn verdriet, en hij wist dat alleen adelaars, en prinsessen die niet wisten dat ze prinsessen waren, recht in de zon konden kijken zonder met hun ogen te knippen. En hij was het zo beu om zich verdrietig te voelen zonder te mogen huilen, dat hij ernaar verlangde dat de betovering van het land zou worden verwijderd, zodat hij zijn tranen niet langer hoefde te bedwingen.

"Natuurlijk kan ik dat, als er een zon is," lachte Zonnetje. En tot haar verbazing viel de droevige kleine man regelrecht op de grond, sloeg zijn handen voor zijn ogen en begon luidkeels te huilen, net als een baby.

"Wat is er?" riep Zonnetje uit.

"Wat er is?" schreeuwde de kleine man, die beefde van het snikken van top tot teen. "Ik ben nog nooit in mijn leven zo gelukkig geweest! Ik verlang al zestien jaar om te huilen."

Zodra de oude man begon te huilen, begonnen de bomen te ritselen, de vogels te zingen en de kikkers te kwaken; en over dit alles kwam een zwakke glinstering van wit licht, alsof de zon zich achter de wolk begon uit te strekken.

"Wat gebeurt er?" vroeg Zonnetje.

"Ga naar het paleis en je zult het zien," snikte de droevige kleine man. En Zonnetje rende zo hard als ze kon op haar klompen die veel lawaai maakten. Voor het eerst in zestien jaar was er zoveel lawaai in de stad. Mensen vielen neer op de grond, van pure verbazing bij het horen van zo'n geluid na zestien jaar stilte. Dus

niemand probeerde haar tegen te houden; en ze rende sneller en sneller en sneller, en het licht werd feller en feller en feller, totdat ze eindelijk op de binnenplaats van het koninklijk paleis stond. Ze rende de trap op, het paleis in en Zonnetje kletterde door de grote zaal tot het geluid van haar komst de koning bereikte.

De koning zat op zijn troon met watten in zijn oren gepropt, voor het geval er per ongeluk geluid zou zijn in het paleis. Maar hij hoorde nog steeds het gekletter van Zonnetjes schoenen steeds dichterbij komen, en hij begon vreselijk zenuwachtig te worden.

"Wat is dat voor geluid? Haal het weg en onthoofd het meteen!" zei hij tegen de minister-president, op zijn duidelijkste fluisterton. Maar het lawaai buiten was nu zo hard dat de minister-president geen woord kon verstaan; en het volgende moment vloog de deur open en Zonnetje de prinses rende de kamer binnen. En de koning zag er zo grappig uit toen hij probeerde de minister-president zijn gefluister te laten horen, en de minister-president zag er zo grappig uit toen hij probeerde het gefluister van de koning te horen, dat Zonnetje moest lachen; en toen ze begon merkte ze dat ze niet kon stoppen, dus lachte ze en lachte en lachte; en toen de arme, nerveuze oude koning zich weer tot de minister-president wendde om hem te zeggen het meisje onmiddellijk te onthoofden, ontdekte hij dat de minister-president ook lachte; en onmiddellijk lachten alle hovelingen op de binnenplaats, en de koks in de keuken, en de stedelingen op straat, en de kinderen in de kinderkamers zo hard als ze konden. En toen de zon al dit gelach hoorde, kwam hij achter de wolk vandaan

en straalde opnieuw op zijn best. Dus daar was de zon weer en iedereen lachte, behalve de koning.

Toen de koning merkte dat niemand aandacht schonk aan zijn koninklijk gefluister, begon hij boos te worden en zonder er verder bij na te denken schreeuwde hij uit volle borst. En dit was zo opmerkelijk, na zestien jaar fluisteren, dat het gelach onmiddellijk verstomde; en zelfs Zonnetje de prinses zweeg, omdat ze wilde zien wat er daarna ging gebeuren.

"Wie ben je?" vroeg de koning, terwijl hij met zijn scepter naar haar wees.

'Ik ben Zonnetje,' zei ze terwijl ze op een heel vriendelijke manier naar de troon liep.

'Zij is de kleine prinses, uw dochter,' zei een stem vanuit de deuropening. En daar stond de koningin. Toen de koning haar zag, vergat hij dat ze vroeger te veel lachte, en hij kwam haastig van zijn troon en kuste haar.

Dus zo ontdekte Zonnetje dat ze een prinses was; en er was muziek en vlaggen en feesten en banketten en gejuich en prinses en heel veel plezier. Want die avond gaf de koning een prachtig bal om de terugkeer van zijn dochter te vieren; en alle prinses in het koninkrijk waren ervoor uitgenodigd.

'Nu,' zei de koningin, terwijl ze Zonnetjes prachtige nieuwe kroon voorzichtig opzette, 'zul je je prins kunnen vinden, zoals je zei dat je zou doen.'

Maar Zonnetje schudde haar hoofd en vroeg zich af waarom ze zo verdrietig was terwijl alles zo goed leek te gaan. Ze liep naar het open raam en keek de tuin in. Terwijl ze dat deed, hoorde ze een zwak gezoem, en

drie prachtige bijen vlogen naar beneden en gingen op haar arm zitten. En Zonnetje slaakte een kreet van vreugde en wist ineens waarom ze zich zo eenzaam had gevoeld; en ze begon het lied dat ze van Zoetje had geleerd te zingen.

Iedereen vroeg zich af waarom de prinses zo minachtend was voor alle prinses die die avond met haar dansten. Maar niemand vroeg het zich meer af toen Zoetje de zoon van de tuinman arriveerde. En hij kwam, in zijn tuinmanskleding; en hij liep regelrecht het paleis binnen, net zoals Zonnetje had gedaan; en ze ontmoette hem in de grote zaal. En ze schreeuwden allebei van geluk en renden elkaar recht in de armen; en ze kusten en kusten en kusten. Toen gingen ze op de trappen van de troon van de koning zitten, gewoon omdat die daar toevallig stond, en Zonnetje vertelde hem alles wat er met haar was gebeurd.

"Het is erg saai om een prinses te zijn," zei Zonnetje.

"En ik hou niet van paleizen; het zijn zulke benauwde plekken! De mensen die er wonen zijn ook nogal benauwd. En er staat geen chocoladeboom in de hele tuin; heb je ooit zo'n stomme tuin gezien? ? Oh, ik ben zo blij dat je hier bent schat!"

"Heb je je prins gevonden?" was alles wat Zoetje zei.

'Prinses zijn ook saai,' zei Zonnetje. "Het is veel gezelliger in het dorp, onder de chocoladeboom."

'Natuurlijk,' zei Zoetje. "Laten we terug gaan."

Uiteindelijk bleef de koningin bij de koning; en Zoetje en Zonnetje trouwden diezelfde dag en gingen weer in het dorp zonder naam wonen. En daar bouwden ze een heel klein huis in een hele grote tuin, en ze plantten rijen

chocoladebomen en de feeën kwamen en vulden de tuin met bloemen uit Sprookjesland die geen naam hadden, maar de mooiste bloemen waren die iemand ooit heeft gezien, want ze vervaagden of stierven nooit, maar veranderden gewoon in iets anders toen ze het zat waren om dezelfde bloem te zijn.

Dus het is geen wonder dat Zoetje en Zonnetje voor altijd gelukkig waren!

